

Əli Kərim

Mənim ömrüm

Ömür tənhalıqda bada gedərdi,
Əgər olmasaydı gözəl insanlar.
Mənimdir onların sevinci, dərdi,
Mənə özüm kimi əzizdir onlar.

Bəzən rastlaşırım özümle özüm
Düşəndə bir yerə güzərim mənim.
Yüz gördü, min gördü, çox gördü gözü
Bir deyil, on deyil məzarım mənim.

Torpağın altında çox darıxıram,
Torpağın üstündə nə qədər şənəm.
Gah sağa göz qoyub sola baxıram
Hər yerdə mən varam, hər yerdə mənəm.

Deyib: "Nə tez öldü, nə nakam öldü" -
Bəzən gül qoyuram məzarım üstə,
Deyirəm az güldü, çox azca güldü,
Qoy gülüm, qalması arzusu gözdə.

Baxsan bu dünyanın ha tərəfinə
Bir yerdə qəbrim var, on yerdə sağam.
Göy uçsa, yer qopsa ölmərim yenə,
Hələ neçə dəfə doğulacağam.

Qayıt

Həsretin araya atdı, dağ, dərə,
Sönən işıq oldun, batan səs oldun.
Qayıt, mənim gülüm, qayıt bu yerə,
Ey mənim istəyim, nə gəlməz oldun?

Ümidlər, arzular pərə-nərəndir,
Qəlbə təsəllidir xətirələrim.
Bir halımı soruş, könlümü dindir,
Axşamlar yadıma düşür səhərim.

Qayıt, mənim gülüm, yerbəyer elə
Dərdli səhərləri, gecələri sən.
Çaşib başqa yolla keçirəm elə,
Düz öz qaydasınca küçələri sən.

Qayıt, yerinə qoy Ayı, Günəşi,-
Yenə olduğu tək görüm həyatı.
Qayıt, gözümlə nuru, könlüm atəşi,
Qayıt, səhmana sal bu kainatı.

Atamın xətirəsi

O sərt idi. Səhər dərsə tələsəndə mən
Bildirməzdi yolda durub boylandığını.
Bircə dəfə söz açmazdı qəlbindəkindən,
Söyləməzdi övlad üçün çox yandığını.

Gizli-gizli məni süzüb gülərdi bəzən
Durub-durub güc gələrdi əyri qəlyana.
Övladına bircə dəfə "can" söyləməkdən
Övlad üçün can verməyi daha asandı ona.

Əməksevər. ağır, enli, cod əli vardı,
Tale kimi endirərdi çiyinəm hərdən
Sərt üzünə bircə anlıq səhər doğardı
Bilməzdim ki, hansı nurlu düşüncələrdən.

Sərt üzünə bircə anlıq səhər doğardı Bilməzdim ki, hansı nurlu düşüncələrdən

Sevgisi də soyuq idi - təzə əkini
Hər bələdan hiyf eləyən qar kimi.
Moskvada oxuyurdum,
Tərk etdi məni.
Gələn kimi bir əbədi ayrılıq dəmi
Gah istəyib məni görə. Gah deyib ki mən
Qoy bilməyim
O utanıb öz ölümündən
Ah, o niyə belə etdi, bu nə qubardı?
Nə zamansa bu nişanda bir atam vardı.

Bəzən haqq qazanır insan öləndə,
Hətta unudulur ağır günahı
Hamiya dərd olur cavan getməyi,
Oduqca az görüb, az yaşamağı

Deyirlər:"bilsəydik, ayıq olardıq
Onu qoyardıqmi heç gözdən iraq?
Hər bir dərdinə də çarə tapardıq,
Nə bilək, o belə az yaşayacaq?"

Eh! Bu gün nə qədər xəyala daldım,
Eh! Qəlbim nə qədər alışıdı, dindi.
Sən mənim qədrimi biləsən deyə
Bu cavan yaşımda ölümü indiyə?

Qəribsədim uzaqlarda,
könlüm-gözüm səni andı.
Ayrıldığım nə müddətdi,
Bir əsrdi, yoxsa andı?..

Mən vəfalı gördüm, gülüm,
Özün kimi həsrətim,
Yad etdimmi sən də bu vaxt
Sənə şeir həsr edəni?

Sorağının sorağıyla
Dağ-dərəli yollar dolu,
Ayrılığın sözləri tək
Yağır yağış, yağır dolu.

Tutub sözün, səsin, adın
Uca dağı, gen dərəni.
Əllərinlə döyür külək
Səhərəcən pəncərəni.

Keçirdim qəlbimi
yüz-yüz gözəlin
Heyran baxışının
odu içindən.
Mən onu keçirdim
neçələrinin
Sözü, gözəlliyi,
adı içindən.

Mən onu vermədim,
verə bilməzdim,
Çünkü, sənin üçün
saxlamalıydım.
O qış baxışının,
çovğun sözünün
Odları içində
yoxlamalıydım.

Saxlamalıydım ki,
mən onu
sonra,
Verən gözlərinin cəfalarına.
Saxlamalıydım ki, rahat olmaya;
Çırpına, alışa odlana, yana.

Saxlamalıydım ki, gecəbəgündüz
Sən ona dərd verə,
əzab verəsən.

Həsret aləminin
dolaylarında
yol göstərəsən.

Mən onu saxladım,
sənindir dedim,
Sevib saxlamadın
amma onu sən.
Bir gün mükafatsız,
səssiz, səmirsiz
Getdi gözlərinin məmləkətindən.

Ayrılıq zamanında
anladım ki, bir sözlük,
Onun gül adın kimi
ikicə hecası var.

Biri sənənsən,
biri mən.
Görüşməsək, o sözdən,
Hansı bir mənə qalar?..

Özü duyaydı ki, ürəyimdədir,
Yanaydı verdiyi hicran içində.
Qalaydı özünün əsəri olan
Bir kədər dalğalı ümman içində.

Olaydı qəlbimin ağrılarında,
Yanaydı qəlbimin intizarında;
Çox deyil, bir az.
Görəydi orada yaşamaq olmaz.

Deyəydi bəsdir,
Bir rahat guşə ver orada mənə.
De qəsdinmi var ki, yer ayırımsan
Ağrıda,
acıda, yarada mənə?!

Sənsiz nə çətin imiş
gecə ilə bacarmaq.
Nə şıltaqmış, nə tərsmiş
intizarın, həsrətin.
Nə məni qoyur yatım,
nə də özü yuxlayır.
Nə də rahat buraxır,
sənə şeir həsr edim.
Gecə yarıdan keçir,
mən yatmaq istəyirəm.
Görürəm həsrətinin
fikri tamam ayrıdır.
Ona laylay deyirəm...
dildən-əldən düşüncə.
Məni yuxu aparır,
Əziyyət vermək üçün
birdən məni ayıldır.

Mən belə bilsəydim
könlümün dəli,
Sərsəri vaxtında atardım səni.
Dəlini aldatmaq çətin ki deyil,
Deyərdim, gəl ataq bu nazəni.
İndi yaşa dolub, bəlkə bir qədər
Ağlı dar,aldatmaq onu çətindir.
Hər şeyi başlamaq asan bir işdir,
Görünür, daha çox sonu çətindir.

Bir vaxt gec olacaq, peşimançılıq
Hücuma keçəcək hər ikimizə.
Bir səadət kimi görünəcəkdir
Onda bu söz-söhbət, bu mübahisə.

Onda deyəcəyik: bir görüşəydik,
Yenə başlayaydı mübahisələr.

Yenə hər ikimiz haqlı olaydıq,
Susa bilməyəydik səhərə qədər.

Mən səni danlayıb haqsız edəydim,
Haqsız eləyəydin sən də ki, məni.
Onda çox güman ki, ayrılmamağın
Sübhədək kəsməzdik mübahisəni.

Çəkisizlik

Birdən yox olursan...
Boşluq olursan...
Elə bil kiminsə xəyalısan sən.
Yox olur "gəmi" də, dünya da bir an,
Bir az da qorxursan özün-özündən.

Amma məhəbbətə azalmır qəti,
Duyursan yaşayır, yenə də vardır.
Könlümün torpağa saf məhəbbəti
Daha da çox olur...
daha da artır.

Ana

Demirəm göy kimi ucadır adın,
Yox, yox alçalmasın söhbətin, sözün.
Sən ki yaranışdan oxşar olmadın,
Ancaq özün kimi böyüksən özün.

Əyilib alından öpəndə hərdən
Könül dodağıma bir də öp, - deyir.
Ağarmış saçına əl vuranda mən
Əlim Şah dağının başına deyir,

Mən səni bağırma basanda bərk-bərk,
Gör nələr düşünüb, nələr duyuram!
Elə bil Göyçaydan Kamçatkayadək
Vətən torpağını qucaqlayıram.

Sənin baxışını yığdım gözümə,
O xoş ətrini də səpdim evimə.
Sözün də qarımın ağzında durdu,
O bir hasar oldu hər gələn qəmə.

İki sevgi

Gözəl qız, sən saf susan,
İki qəlb arzususan.
Mən səni sevirəm
Susuzluğun od vurub köz kimi yandırdığı
dodaq su sevən kimi.
O isə səni sevir
rahatca bardaş qurub,
- Kabab üstəndən sən su pis olmaz - deyən kimi
Gözəl qız, sən işıqsan,
Yurduma yaraşıqsan.
Mənsə səni sevirəm
iynənin ucu boyda
İşığa həsrət qalan göz işıq sevən kimi
O isə səni sevir
Bir şən mağarda, toyda,
İşıqlardan yaranmış yaraşıq sevən kimi.
Danış, ucalsın səsin,
Qırsılmasın nəfəsin.
Mən ki səni sevirəm
Bakıdan, Daşkəsəndən
Gələn bir səda kimi,
Səs kimi,
Qüdrət kimi
O isə səni sevir,
Gizli deyil ki səndən,
Bir otaq küncündəki qəmli sükunət kimi.
Bu mən, bu o, bu da sən,
De görək nə deyirsən!
Amma yaxşı fikir ver bu iki məhəbbətə.
Daha heç nə demirəm
Nöqtə, nöqtə və nöqtə.

